Mihail Soare

Înger de prisos

(Domnului Andrei Pleşu, autorul volumului „Despre îngeri”)

M-am dus la snowboarding cu sfinții
pe pârtia tristeții neînțelese,
rânjeau cu gura pân’ la cer părinții
iar soarta îmi dansa lasciv pe mese

Gătită-n zdrențe de culoarea nopții,
nurlie ca o târfă scăpătată
se legăna de balamaua porții
şi vomita în draci sârmă ghimpată

Ningea cu fulgi de stârv de albatros
acoperind şi iarba din icoane,
un epolet de înger de prisos
îmi răsărise-n umăr din betoane

Alunecam printre jaloane drepte
croite din frânghii de spânzurați,
dar mă loveam de morțile inepte
trăite-n umplutura de cârnați.

Săptămâna

Mâine e joi, sunt un crap-koi,
Poimâine vineri, zi de post ,
Fac din gunoi un adăpost
Şi-am încurcat unu cu doi

Noroc cu sâmbăta de după,
Ce parastase-mi ofereai,
Ce bine c-am scăpat de mai,
Un patrafir din minijupă

Duminica-mi va stoarce seva
Din sufletul anost şi trist,
Reacții de parapantist,
Adio, dama mea de cupă !

Durea-te-ar doar în brăcinar
De nemurirea mea amară,
Cu gustul aspru de zghihară
Turnată-n steaua din amnar

Iar de-l aştepți pe luni molâul
Să-ți potrivească ceasul rus,
Întreabă marțea visul dus
Cu pluta miercurii, destinul...

Urcuş întortocheat

Cu-o rază a soarelui înfiptă-n creştet sui
o scară-ntortocheată după deget
de săptămâni şi luni, fără de preget,
cu inima făclie într-un cui

Şi mă lovesc de stele şi de aştri,
de nemurirea lor atât de rece,
mă strânge pielea strâmtă ca blana de berbece
şi port în mine murmur de sihaştri

Îmi scârțâie genunchii ca porțile neunse
cărându-mi trupul atârnat de cap,
mă însoteşte-n lesă un mustăcios de crap
adulmecându-mi urmele ascunse…

Tablou cu Pizarro

S-au ramolit conchistadorii,
mi-am zis gândindu-mă la tine.
ce caraghioşi sunt luptătorii,
ce nu mai văd atât de bine !
Trecuseră prin foc şi spadă
în expediții încercate,
regate, zări şi țări grămadă,
lăsând în urmă morți, păcate.
Şi într-o zi de toamnă sură,
fălosul, mândrul de Pizzarro
a coborât la braț c-o tură
din galbena maşină Aro.
Şi dintre toate câte cele
comori, averi nemăsurate,
s-a mulțumit c-un pumn de stele,
şi-un arbore-eternitate.

Cântec răpus

Nu ştiu ce ştii,
Ştiu ce nu ştii,
Şi n-ai să-nveți
În dimineți,
Seci şi pustii.
Ştiu ce nu ştii ,
Cuvinte mii,
Ce nu ți-am spus,
Cântec răpus
De nebunii...

Peisaj cu deal

Am traversat cocoşat de nori provinciile crepusculare,
zăpezile mă-nfiorau ca un giulgiu,
vedeam de-acolo, de sus,
mările şi stepele şi stâncile ciopârțite de păsările răpitoare,
iar aerul îmi părea de multe ori impenetrabil
şi grindina mă biciuia fără încetare,
muriseră sub mine trei cămile,
apostolii mă sfătuiau să mă opresc să predic orbilor,
mă strecuram agil printre fulgere şi stele,
ecoul îmi spărgea timpanele,
mărunte împotriviri, îmi zic,
ai grijă cu aterizarea, pista e umedă şi caldă…
Era, aveam să constat cu nețărmurită surprindere,
doar terasa înțelenită a unui deal,
deal, cum eu nu văzusem decât în poze,
pentru că în lumea de unde veneam eu, aşa ceva nu există!...

Pe lume, cocoțat

Mi-am pus nesomnul in bătaia puştii
Şi nedormirea scursă-n țoiul duştii,
Iar o arteră vie-n loc vipuştii.

Am priponit de moțul crucii visul
Scoțându-l la păscut în paradisul
În care înflorea perfid caisul
Şi-acoperea cu umbra paraclisul.

Din lacrimă mi-am zămislit oceanul
Corăbier să-aştern la drum aleanul
Chemându-mi echipajul cu pianul
Înghesuit în arcă cu toptanul.

Mi-am meşterit o mândră archebuză
Din degetul uitat într-o cambuză
În toamna plumburie şi mofluză
Cu ifose de doña andaluză.

Şi uite-aşa m-am cățărat pe lume
Smulgându-mi viața prinsă în parâme,
Iară de-atunci mă țin numai de glume !

Sunt genial

Sunt genial în tot ce fac
când mă scălâmbăi sau când tac,
când joc un bridge
cu Coleridge
pe gaura de la covrigi,
când plâng cu ochiul maroniu,
predicătură în pustiu
sau când pe cruce mă aburc
eliberându-mă din smârc
într-un elan de cocostârc,
sunt genial când beau cafeaua,
când ud cu lacrima podeaua
şi sorb otrava cu ocaua...

Bârfa

Ştiu că m-ai bârfit cu luna
Văicărindu-te întruna
Că ți-e noaptea fară mine
Că ți-e răul fără bine
Ochiul fără cristalin
Şi pocalul fără vin
Că mi-e steaua fără frunte
Că mi-e râul fără munte
Şi secunda fără timp
Toamna fără anotimp
Că ți-e umbra fără somn
Şi lacrima fără domn
Frunza fără de arțar
Şi lumina fără far
Sau că sufletul îți plânge
Vena goala fără sânge
Că ți-e chipul fără față
Că ți-e viața fără viață
Că mi-e palma fără sân
Şi dorul fără stăpân.

Filozofie

Un filozof din Hindustan
Rânjea la mine idiot
Pe când beam vodca „Patriot”
Din craterul unui vulcan,
Un gest prostesc de mitocan

El nu ştia ce-nsemnă setea
Într-un ținut arid , pustiu,
De ce se zbate mortul viu,
De ce m-apucă iarăşi strechea
Să-mi caut printre cruci perechea

„E-un un ideal megaloman
Să-ți cauți rostu’-n cimitire,
În obeliscuri sau menhire”,
Mi-a zis urcat pe un pian
Un filozof din Hindustan…

Darts

Ce dracu’ caută acum primăvara asta,
inoportună vizită,
probabil a fost dorința expresă
a câmpurilor sterpe
cu ierburile lor lipsite de sevă,

eu aşteptam aroma cafelei conținută de o firească ploaie de toamnă,
doar n-o să m-apuc să scriu despre gâze şi flori,
au făcut-o alții,
trupul îmi atârnă inert de țeastă
mi-ajunge însă că-mi pot mişca mâna dreaptă
să râşnesc cafeaua,
să mi-o prepar cu apa din acvariu,
un scalar se uită cruciş la mine,
n-o să-mi prind mintea c-un peşte idiot,
prefer să-mi crucific sufletul
ascultându-mi sângele fredonând din Ella Fitzgeralld,
doar un joc de darts până la urmă…

Însemne aztece

Poetica foame de bani
Cu floarea înfiptă-n amurg
Ucide aroma-n castani
Şi lăfăie viermii în pârg

Salcâmii iubiți de albine
Au spinii-n câlcâie profund
Doar lepra uitată-n ruşine
Se zbate-n epavă la fund.

Gunoiul învață la şcoala de muşi
Şi cartea îi pare iscoadă
Cu creta pierdută-n intruşi
Se scaldă în nadă

Plevuşca se urcă-n copacii bolnavi
Cu scoarța uscată şi acră
Se uită la ea martirii firavi
Cu carnea lor sacră

Înoată pustiul în iarba amară
Colacul se plânge pe cruce,
Pironul se zbate natâng în secară
Nici gând să se-aburce

Iar ploaia se urcă grăbită la cer
Scârbită , măruntă şi rece,
Pe rând anotimpuri seci pier
Însemne aztece.

Uituc

Eu dau pocalul cu cucută peste cap
Şi capul mi-l mângâie ghilotina
În trupul meu pătrunde-va lumina
În timp ce cu hârlețul groapa-mi sap

Bisericuța-mi fluieră din orgă
Iar moaştele-mi îmbălsămează duhul
Şi-atât de iute mi se duse buhul
Că m-am abandonat uituc la morgă.

Tablou de toamnă

Mă culc pe colțul toamnei arămii
Cu tot alaiul meu de nemuriri
Iar tu-ncărcată toată cu trăiri
Te-amesteci cu ciorchinii printre vii

Vă distilați aromele-mpreună
Lumina caldă vă-mplineşte țelul
Iar Dumnezeu îți pune-n brațe cerul
Cu tot cu stele şi cu mândra lună

Şi printre ele sufletul pereche
Desăvârşit, cum l-ai visat, copilă,
O carte sfântă, filă dupa filă
Dintr-o iubire încă nepereche.

Fragment autobiografic

Aveam senzația că fac totul aiurea
pe dos, cum ar fi zis bunica mea,
mă angrenasem entuziast în proiecte mărețe
dar nu finalizam nimic din diverse cauze,
deşi credeam că am pus la punct planuri infailibile;
am vrut să dau o spargere la un depozit de stele, m-au prins,
am încercat diverse meserii,
îndeletnicidu-mă când cu pescuitul,
când cu îngrijitul florilor,
când cu ghicitul în palmă,
de fiecare dată eram concediat din pricina stângăciilor mele,
eram deprimat, nimic nu-mi reuşea,
astfel că mi-am propus un lucru,
pe care, teoretic nu-l poate rata nimeni,
şi anume sinuciderea prin viață;
am eşuat însă lamentabil şi în această întreprindere
din cauza apariției intempestive în viața mea
a unei femeiuşti încăpățânate care m-a surprins
cu afirmația potrivit căreia,
viața mea îi aparține ei ,
mai mult chiar, mă pune la treabă,
„eşti dator la mine cu povestirile pe care
în tentativa ruşinoasă de curmare a propriei tale vieți
le-ai ascuns sub pernă !…”

Marele chef

Mi-am petrecut mileniul prin bodegi
Ce veacuri fericite-am cheltuit
Alături de prietenii-mi pribegi,
Doi fluturi şi-un meteorit

Paranghelii de sta să cadă cerul,
Ulcele sparte-n capul nemuririi,
Meteoritul îmbăta eterul
Şi tot ce atingea cu pielea firii

Zdrobeam în teascuri stele arămii
Şi ne spălam cu mustul lor pe cap,
Ne tot priveau doi îngeri barbugii
Când învârteam vreo dudă în proțap

Iar fluturii zburau aleatoriu
Pesemne-i apăsa capul de mort,
Câteodată beam compensatoriu
Apă de mare dintr-un țărm de port

Ne-mpodobeau urechile cu note
Cântate-amar în nepăsări pustii
Trei cimpanzei gătiți în redingote
Aduşi de fluxul de melancolii

Le îndesam bancnote în arcuşuri
Sau le turnam în contrabas fetească
Şi ce mai fredonam afon sub duşuri
O muzică aproape nefirească

Am achitat eu ortul la final,
Înaripații au făcut pe mortul,
Meteoritul a căzut cu-n mal
Şi-a provocat în galaxie-avortul…

Visul

Mă săturasem de carghioslâcuri
de nervi, de ploaie şi de toamnă hâdă
râdeau de cracul scurt şi roşu de bermudă
toți paparazzii amatori de amantlâcuri
cu ochii lor avizi, de baracudă,
ce dans nenorocit de paparudă,
limbi scoase şi farafastâcuri,
eu, deghizat în negustor de trucuri,
visam, tâmpit, să am o țeastă nudă…

Trist

Sunt trist pentru ziua de mâine,
Sunt trist pentru osul din câine,
Sunt trist pentru ziua de post,
Sunt trist pentru prostul din prost,
Sunt trist pentru cuiul din frunte,
Sunt trist pentru râul din munte,
Sunt trist pentru cartea nescrisă,
Sunt trist pentru moartea promisă,
Sunt trist pentru clovnul din mine,
Sunt trist pentru viața din tine.
Sunt trist pentru do-ul lui Liszt.
Sunt trist că respir, că exist...

Rugăminte

Să nu-mi spui, fericito, noapte bună,
Nici că mai vreau să dorm in noaptea asta,
Să-mi latre ochiu-n sol major la lună
Şi să-mi lovesc de stele mândre țeasta

Bâlâbânindu-mă pe bicicleta veche
Să-mi crescă în genunchi țărână
Şi să-mi sădească greierii-n ureche
Liniştea morții scrisă-n slovă runa.

Amintindu-mi de Kierkegaard

Dintr-un semn de întrebare am meşterit un cârlig,
mi l-am agățat de încheietura mâinii drepte
aşa cum citisem că avea un personaj
dintr-un roman de Melville,
pe celelalte semne le folosesc la pescuitul broaştelor comune,
imensa lor majoritate au din nefericire genunchii umflați,
se holbează la mine mirate cu ochii lor vineții,
râdeau de mine până şi măslinii,
asistaseră la disputa mea cu taurul berc
care se dădea profesor de înțelepciune la o şcoală de vaci,
te iubesc infinit prietene Søren,

atât de naiv în cunoştinţele tale de matematică,
nu că eu aş fi mai breaz,
măcar reuşesc să deosebesc liniile între ele,
a deraiat Orient Expresul din această cauză,
aproape toţi călătorii, în principal stridii,
rămânând cu cochiliile goale de cuvinte,
o regretabilă eroare într-un parcurs exemplar,
ce ghinion teribil din cauza unui amărât de acar neatent;
acesta îşi păştea ciurdele de idei pe trotuarele din sârmă şi beton,
fiecare cu belelele lui, îmi zic,
înmuind gânditor dumicatul de pâine în sângele porumbelului ucis de pisica neagră,
aveam în faţă doar ciucurele roşu de la inelul sabiei bunicului meu,
zburau peşti dipnoi colorați caraghios
pe deasupra mormintelor deschise,
la Essex rămăsese doar măscăriciul,
restul îşi văzuseră de treaba lor şi dăduseră colțul …

La far

Stăteam la far
Cu Cortazar
Destinul mi-l jucam la zar
Norocul tâmp era hoinar,
Şi-l înjuram pe păpuşar,
Neserios şi panglicar.

Ne asista zâmbind amar
Un anticar
Din Nyanmar
Cu fața plină de pojar
Ce-şi luase viața în zadar
Ca să se vadă dat la ziar.

În noaptea tristă de florar
Nenorocitul de zețar
Turna din plumbul din pahar
Sub steaua-nchisă-n felinar
Un vechi poem despre Fanar
Ce cântec rar

Şi dacă plouă-n estuar
Cu amăgeli de gând fugar
Melancolii de boschetar
Mă exilez pe veci la far
Şi-mi fac din frunze de arțar
Un sfânt altar…

Sinceritate

Nu are rost să ne mințim,
e pâlnia gramofonului spartă,
mai bine mâncăm din pisica moartă,
lângă poarta vechiului țintirim

o cină festivă în doi,
doar eu şi cu mine,
păpuşi din cârpe cu dungi şi buline
şi împlinirea vieții de apoi

iar câinele de pe cruce să latre o odă
cu osul de peşte în gât,
iar viața cu sârma de aur în rât
să treacă-n pustie comodă…

***

(la moartea lui Florian Pittiş)

Să mă împac cu existența
înseamnă sa încalc decența,
înseamnă să-mi asum demența,
să scuip pe domul din Florența,
să mă sărut cu neglijența,
dorul să-mi fie penitența,
delirul şi suficiența
să le confund cu sapiența
cerşind la stele abundența,
escaladând nervos potența,
păstrând milităros cadența
şi admirat de asistența
unui oraş ca Piacenza.

Fragment din Greene

La moartea unui mandarin
m-am întâlnit cu-un submarin,
şi de-asta am plecat puțin,
să-mi mâture valul piciorul destin
şi ochiul să zbiere din sticla de vin,
cu inima-n iarba cu gust de pelin
îmi număr petale suspin cu suspin,
iar lumea îmi pare ca-ntr-o carte de Greene,
amară şi strâmtă şi plină de chin,
un zbor ne-mpăcat, idiot de rechin,
pahare jegoase cu sânge rubin,
cu talpa înfiptă adânc într-un spin
săream ca lacusta-n deşertul marin
din floarea de piatră în floarea de crin,
un hopa-mitică cretin.

Tablou de Bosch

Mă invitase tipa aceea nudă
cu izul de nămol şi caracudă
să ne-ntâlnim sub felinarul gării,
să ne iubim în scâncetul candorii
şi-mi fredona un cântec plin de şoapte
despre destinul stelei stinsă-n noapte
şi despre viața pe poteci alături
sau despre zborul superson pe mături,
eu ascultam cu gândul pe butuc,
ea mangâia securea cu zâmbetul năuc,
şi-aşa, pictați de Hieronymus Bosch
cu pieile mânjite pestriț, ca un cocoş,
împodobeam trotoarul de beton,
vai, ce tablou magnific, cu ramă de mahon!...

Aşteptând refluxul

Cu fundul în luntrea cu vela cârpită
stăteam şi-aşteptam refluxul poznaş,
căldura ardea bestial, ucigaş,
oceanul tâmpit cel cu fața tâmpită.

Durerea din cârma din lemn de arțar,
mirosul de alge şi sare
şi dorul de steaua gălbuie din far,
busola cu ace din raze de soare,

Toate-mi spuneau „ mai rămai, nu pleca,
refluxul nu cred să mai vină,
mai bine-ai ramane tu, farul cu stea,
să luam de la tine lumină !”

Înger soldat

Se înrolase dintr-o ambiție.
Oricum , habar n-avea c-a nimerit ca fraierul
în războiul de o sută de ani.
De altfel era să fie respins
din cauza aripilor,
nu că ar fi arătat caraghios
sau l-ar fi încurcat în luptă,
ci din cauza faptului
că nu se putea găsi niciunde o armură potrivită.
Aşa că, văzându-l atât de îndârjit să meargă ,
mai marii armatei îl primiră,
cu chiu cu vai,

„l-om folosi la treburi gospodăreşti
sau să spioneze inamicul din zbor”,
iar comandantul se gândise chiar,
ca în zilele călduroase de vară
să-l țină pentru sine
ca să-i facă vânt cu aripile lui ridicole…

Botez desăvârşit

Mi-ai spus aşa cum nu-mi spusese nimeni,
nici Dumnezeu, nici mama, nici ursita
şi nici bunicul cu obrajii rumeni
aşa cum îmi spusesei tu, dumnezeita.

Am fost pe rând om bun, minune mare
şi înger-naripat am fost,
şi stea, şi lună-am fost, şi soare
şi sfântul ortodox din Buducnost.

Dar prea puțin părea să fie tot,
cuvinte ce-atingeau de infinit,
nu-ți ajungea talentul poliglot
şi-atunci mi-ai zis, divin, „desăvârşit” !

Angoasă

Doar nesimțirea-mi tulbură destinul
Agatha-mi pune-n faguri cianură
Otrava, ghilotina şi pelinul
Îmi cresc în creier cuminecătură
Iar boul cântă-amarnic din vioară
Un scârțâit de stele ruginite
Cu greutatea unui stei de moară
M-apasă-n suflet lame de cuțite.

Unică ființă

Mă tolănesc cu ochii către cer
şi sprijin cerul să nu-mi cadă-n cap
mă perpeleşte soarele-n proțap
cu raza-nfiptă-n sufletul stingher

şi inima-mi jeleşte o dorință
cu lacrimi dulci-amare de iubire,
e crezul ei în sfânta nemurire
a lui, şi-a ei, o unică ființă.

La o baie cu prietenii

Îl visasem pe Arghezi
Făcând baie în Zambezi,
Pe Nichita-n călimară
Cu aromă de secară,
Eminescu se scălda
Îmbrăcat doar c-o sanda
Topârceanu, şi mai şi,
În cădița de copii.
Eu ca vrabia nebună
Apucându-mă de-o mână
M-aruncai într-un pahar ,
Aere de marinar
Fără cârmă şi sirenă,
Dar c-o gaură-n carenă.
Şi-aşa-mi inundai ființa,
Un ocean din suferința
De-a-mi petrece singur timpul
Văduvit de anotimpul
Răsăritului de soare
Sub ochiul genei din zare.
„Amici poeți , fără ruşine,
Să v-aruncați cu toți în mine !”

De ce ?

De ce nu vrei să-ți iert întunecarea
Şi rătăcirea printre diavoli şchiopi,
Să-ți mirui tremurând fruntea şi zarea
Ochilor fără mine deveniți miopi ?
Şi mersul bâjbâit să ți se-ndrepte
Şi inima să-ți bată viață iar,
În fața crucii mele, jos pe trepte
Să-ți pui ofrandă sufletul amar !

Bogăție

Purtai în pori, în suflet, şi în minte
Un vis din vremuri încă netrăite,
Purtai în tine floarea din cuvinte,
Minunile adesea nerostite,
Tăcerea adunată din morminte.
Purtai în tine înțelepciunea lunii
Şi scâncetul copilului cu-aripă
Sufletul beat de-atingerea minunii
Sau nemurirea încolțită-n clipă
Şi-n toamna amorțită-a rațiunii.

Scrisoare către Kawabata

L-am sunat pe Yasunari să-i spun că o să-l vizitez,
a răspuns năzdrăvanul de Zweig
„Matilde nu-i acasă , a plecat la o văicăreala cu vecina”
şi a trântit nervos telefonul,
eu m-am bucurat că nu m-a recunoscut,
am decis aşadar să compun o scrisoare
punându-l în acelaşi timp la punct cu mersul lucrurilor
(o introducere obligatorie înainte de a mă autoinvita),
i-am povestit despre femeia moartă
care fusese surprinsă conducând camionul firmei de fantome,
despre cartea pe care o publicasem la o editură obscură,
(fusese neaşteptat de bine primită de critică ,
chiar dacă până la urmă,
la tipar nu dădusem decât coperțile),
despre creşterea nefirească a ierbii din tabloul meu din living
şi despre alte întâmplări petrecute de la plecarea lui.
Pisica nenorocitului de birtaş urinase pe pantofii mei cu găurele
în timp ce stăpânul ei
râdea în admirația ospătăriței hâde
ce se fâțâia în chiloți prin fața mea,
doar amicul de la masa alăturată ,
cel care intra totdeauna în crâşmă cu BMW-ul lui roşu,
demodat,
mă simpatiza.
Am terminat de scris scrisoarea ,
acasă nu mai aveam curent ,
aşa că n-aveam încotro,
a trebuit să plec neplătit profitând de neatenția birtaşului,

banii câştigați din scris îi pierdusem la o partidă de bridge cu
mine însumi în care mă surprinsesem cu inteligența mea,
astfel că pentru a putea trimite plicul amicului Yasunari
am fost obligat să-mi amanetez un ochi şi-o sprânceană,
mai aveam unul, respectiv una,
din fiecare, şi, terminând treaba,
cu sufletul subțiat de emoție m-am retras acasă,
nu mai aveam nimic important de făcut ,
decât să aştept poştaşul cu răspunsul,
dacă nu cumva, aşa ghinionist cum sunt ,
acesta să nu aibă vreun accident
şi să se înfigă cu fundul în turla bisericii …

Întrebare

Unde îşi uitase somnul
Domnul tău iubit de Domnul,
Ochiul lui, nucă cu geană,
Dorul ei, rană din rană,
Pielea lui de levantin
Sau piciorul fără spin,
Mâna fără mângâiere
Cum e mărul fără mere
Noaptea ei fără a lui,
Ştii tu oare să îmi spui ?

Turnir cu Hamsun

Mă bat cu Hamsun pe un os de miel
Şi Borges ne priveşte-nmărmurit,
Ne pipăie, e zis mai nimerit,
Că nu-şi luase ochii după el.

Plecase pasămite-n grabă mare
Călare pe asinul erudit,
Cu şaua dintr-un înger tăbăcit
Agonisit din pură întâmplare

Ne-mpingem cu-ndârjire nebună,
Fiordul îmi linge de sânge o rană,
Durerea îmi cântă-n ureche soprană
Şi-mi scapă pe jos trofeu-n țărână.

Astfel ne prinse chiorâş asfințitul
Sfarşiți de atâtea lupte-ncrâncenate,
Şi am rămas afară din cetate,
Hamsun cu osul, eu cu behăitul…

Şah cu nebunul

Mă-nnebunea nebunul cu moțul lui cretin
Cu greierul din freză cântând la clavecin
Cu balele-n vioara de cedru secular
Cu scârba oglindită în vinul din pahar
Cu Dumnezeu-i hâtru umbland hai-hui pe câmpi
Cu râia de pe broasca din ochii lui cei tâmpi
Mă-nebunea prostia şi viclenia hâdă
Mă-nnebunea de-a dreptul ființa lui zăludă !

Şah cu calul

Ori e gloabă ori e mânz
Ronțăie trifoi şi spânz
Bea cafeaua cu clondirul
Sare-n trap Guadalquivirul
Joacă pocher pe potcoave
Şi nechează în octave
Are ochi de sticlă roz
Ochelari din Portoroz
Şa din piele de furnică
Minte ca de grupa mică
Clopoței şi violine
Să se audă-n port când vine
Marea tâmpă să-l încapă
Crăcănată ca o iapă.

Deochi de iubire

De ce mă furai cu ochiul
ca să îmi descânți deochiul
de femei doar sterpe-n sâni,
creştete fără cununi
şi ochi văduviți de gene
lumini oarbe, acufene,
piele searbădă pe față,
noapte tristă-n dimineață,
viermi în pântecul lăsat,
sânge acru şi uscat,
venele strecurătoare,
osii fără Carul Mare,
mădulare fără carne,
melc cubelc cu ciunte coarne,
cranii despletite hâde,
alunițe, numai dude,
să nu vadă, să nu stea
doar cu gându'-nfipt în ea.

Pierderi

Unde mi-am pierdut norocul
În canalul de la poartă
Unde sta pisica moartă
Şi tăcea sub cozorocul
Şepcii negre. Strâmt sorocul.

Unde mi-am pierdut eu visul
În cetatea cu neghiobi
Cu catâri si şoareci orbi
Care scuipă-n paradisul
Zborului. Amar plictisul.

Unde mi-am pierdut speranța
Sub o streaşină de stea
În burlanul de sub ea
Picurând în cutezanța
De-a muri. Traiască Franța!

Unde mi-am pierdut lumina
Într-o pârgă fără pară
Dintr-o noapte fără seară
La plimbare cu drezina
Către cer. A cui e vina ?

Cireş confuz

Să mergem în ținutul cu manele
Şi toamna s-o simțim pân' la piele
Să-încing grătarul langă gardul strâmb
S-arunc pe el o cizmă cu carâmb
Cireşul să se-mbete iarăşi cui
Când s-o simți orfan între ai lui
Mai bine-l scot şi-i fac safteaua
Că-ncurcă iar lichenul cu licheaua !...

Cântec de Grieg

Îşi poartă canalul rahatul prin vână,
prostia şi ura se scaldă-n hienă,
timpanul de diavol ascultă-n galenă,
guvidul se crede balenă,
scăpat din greşeală-n carenă .

Pe punte frutuna îmi cântă de Grieg
şi ochiul, şi mintea, şi mâinile-mi frig
sunt singur la cârmă, la cine să strig
mă doare şi brațul armat cu cârlig,
iar moartea-i facută covrig…

Alt peisaj de toamnă

Toamna îmi sărută tremurând sufletul
Cadavrul de paie al câinelui fumeaza nervos
Îi pulseaza ochiul lucios de sticlă
O premieră în lumea medicinei veterinare
Frunzele îmi țiuie strident în ureche
Ce bine că a murit amurul
Scăpând astfel de stress,
Doar nucii cântă de ți se frânge inima...

Tata-mi spunea...

Tata-mi spunea că-i o lume nebună
„Ai mai văzut pian lătrând la lună
Sau nuferi bălăcindu-se-n fântână ?
Ori poate-mi spui că-nțelepciunea-i bună
Când ea de fapt a doagă goală sună ?”

Dar oare eu cum m-aş putea numi
Purtându-mi moartea-n cârcă printre vii
Pe la ospețe sau paranghelii
Sau colindând prin insule pustii
Cu mintea-nfiptă-n zbor de ciocârlii

Tata-mi spunea că-i o lume bolnavă
Ascultând cântăreața gângavă
Ce-mi cântă la ureche-o octavă
Când umblam cu triciclul prin lavă
După viața uitată-n epavă

Că s-a țicnit şi glontele din puşcă
Când se-ncurca ades la câte-o duşcă
În cârciuma sordidă dintr-o cuşcă
Croită din chirpiciul din plevuşcă
Păzită de rechinul care muşcă

Tata-mi spunea că-i o lume tembelă
Cu Sfântul Petru cocoțat pe schelă
Împodobind cu aripi o gamelă
Facându-mi astfel mie o nacelă
Cu care să m-arunc de pe pubelă.

Lied

Mă joc cu genialitatea prin țărână
Şi clopotul îmi tânguie un lied
Vertebra-mi fluieră ca naiul în țâțână
În note false de broscoi gravid
O carte mâzgălită-n sânge verde
Citesc distrat cu sufletul pe spate
Iubita-mi zgârie-n urechi dezmierde
Frângându-mi nemurirea-n nopți ratate.

Tristețea înțelepciunii

O lacrimă-mi îneacă chipul
E-o aură de înger sfânt
Îmi creşte pirul în nisipul
Adus de valuri pe mormânt

Cu farul implantat în suflet
Cum este parul în strigoi
Îmi cântă-nțelepciunea-n cuget
Ce filozof de maimuțoi

Un asasin de idealuri
Clădite-n stârvuri reci de râme
Îngroapă şişul pe sub dealuri
Zbătându-se prins în parâme

Ce mai contează nebunia
Sau ochiul astupat de noapte
Minciuna şi fățârnicia
Cenuşa goală fără şoapte...

Blestem

Să-ți moară duminica-n palmă
Şi ochiul să-ți plângă ursita
Iar vorba să-ți fie sudalmă
Atunci când vorbeşti cu ispita

Doar luna să-ți mângâie ochiul
Mai plâns decăt marea Sargassă
Şi dorul să-ți fie deochiul
Să-l simți ca pelinul sub coasă !

Galop în galaxie

Sub mine norii nu mai au culoare
Mă doare-n cot de-aşa anomalie
Că mi-am pierdut destinu-n galaxie
Tot alergând nebun cu Carul Mare

Cam nechezau cometele focoase
Muşcând zabalele din marțipan
Eu fredonam un cântec african
Deloc atent la marile crevase

Călcat-am din greşeală un gândac
Ce se pusese să-mi răstoarne carul
Un gest la care până şi grăjdarul
A râs amar cu lacrimi de coniac.

Nocturnă

Noapte cu cucui in cap
popă tuns , fără potcap
felinar din ochi de crap
stele-nfipte in proțap
luna-mi răsădise-n minte
pe cruci albe de morminte
amintiri de lucruri sfinte
şi dureri fără cuvinte
cu cununi de sfinți şi sânger
cu privirea-n stei pe fulger
iar cu-aripa fără înger
ce blestem pe bietul prost
să-şi ia sufletul din post
şi să-l lase fără rost!

Lucruri întregi

Tu eşti amfora, eu vinul,
Eu sunt sângele, tu vena,
Eu sunt Loara, tu eşti Sena,
Tu eşti Ronul, eu sunt Rinul,
Eu sunt lacrima, tu chinul,
Eşti Maria Magdalena,
Sau statuia din Siena,
Iar eu visul şi destinul.

Pastel de toamnă

În toamna cu păducheria colcăind
Îmi cade bruma pe pianul mort
O partitură tristă-n piept îmi prind
Şi scap pe jos poemul meu avort

Gutuii se scălâmbăie la stele
Şi nucii-şi plâng nevoile păgâne
Furtuna se dezmiardă-n nopți tembele
Şi răvăşeşte cinic o minune

Ca un asin tâmp rage patefonul
De se zbârleşte dealul îngrozit
Un greier înroşeşte telefonul
Sunând prelung la polul infinit

Şi în acest pastel de toamnă udă
Zdrobesc poemul sub blacheul rece
Mă urmăreşte nemurirea nudă
O lepră care parcă nu-mi mai trece.

Sperând la Rai

Cu gresia de coasă imi ascuțeam femurul
Tăios ca briciul tatei să-mi fie ajutor
Pe câmpul de bătaie din coama unui nor
Unde-mi pierdusem capul, destinul si conturul.

Războinicii de vise imi tot dădeau târcoale
Călări pe stele şchioape şi tâmpe, de pripas.
Ce nechezau cu răguseala-n glas
Gătite-n şei de coji de portocale.

Şi astfel înarmat ca samuraiul
Cu viața agățată-n cingătoare
Păzeam şi poezia din ferpare
Crezând c-aşa-mi va creşte-n coarne raiul.

Solie

Cu pielea-n băț stindard mă duc la dracul,
belit în halul ăsta pedalez
în cârca unui flutur roş ca racul
şi potcovit cu boabe de orez

cam şchioapătă rănit de schija lunii
e caraghios ca Sfântul Petru beat,
eu cresc în mine lujerul minunii
şi-al fericirii unui gând curat

dar mrejele-mătase-mi joacă trupul,
sufletul l-am lăsat la amanet,
cu mine dracul vrea să-şi umple zdupul
să-i cate-n coarne, hâtru, un poet …

Rime

Numai prostia e eternă
inteligența este ternă
cu nebunia e fraternă
şi geniu-a coborât în bernă
într-o lumină de lanternă
zdrobit de dragostea paternă
cu cornul drept înfipt în pernă
şi în conacul din lucernă.

Troc

Cu viața mea de o mie de lei
Îmi cumpăr bomboane gumate
Fără hârtie, țiplă sau polei
Cu scârnă pictate

Şi mai primesc ca rest să am
Şi ceață şi otravă şi prostie
Şi o bucată caldă de salam
Făcut din poezie.

La târg

La o tarabă şubredă din târg
alături de caise date-n pârg
vindeam gutui cu carnea tare
gătite-n strai de praf de soare,
lunete vechi găsite prin epave,
melancolii căzute de pe nave,
un patefon cu goarna găurită,
un insectar cu musca aiurită,
şi mai vindeam baloane de săpun
furate dintr-o coadă de păun,
hamgere ruginite şi ştirbite
în carnea sclavelor nefericite
sau flori de câmp strivite de săruturi

culese de pe-aripile de fluturi
şi povestiri străvechi din Noa-Noa
despre iubiri pelin la mâna doua . . .

Marină

Pe scara ruginită de la far
furtuna-mprăştiase piuneze
alunecau furnicile obeze
când coborau la braț cu vreun țânțar.

Iară pe țărm o stea de mare
juca şotron cu-o scoică slută
în ziua de apoi pierdută
a crucii unei nopți polare.

Un pescăruş cu voce joasă
bariton la un cor de îngeri
tot prevestea cobind înfrângeri
şi vreme aspră şi ploioasă

Un şoarec îmi cânta o odă
oceanul mătura durerea
spărgându-mi în fărâme fierea
amară şi cefalopodă.

Iar eu vegheam la naufragii
cu ochiu-nfipt într-o lunetă
dintr-un femur fin de egretă
culcat pe sacul cu omagii.

Reîntâlnire cu viermele

Viermele din mine m-a salutat militărește
cu mâna la bonetă,
o bonetă ciudată, din tablă,
dar garnisită cu dantelă,
i-am răspuns scârbit şi revoltat,
eram nervos,
alunecasem pe o pată de ketchup sau sânge, totuna,
vedeam doar chiştoace de țigări
aruncate-n tunsoarea caraghioasă a nopții de duminică,
chicoteau cu subînțeles liliecii,
„nu te-am vazut de mult” mi-a zis,
„nici la berărie, nici la club,
îmi pare rău, nici nu arați foarte bine
şi ochiul tau stâng a curs în canal,
în canalul de Suez, desigur...”

Talent de cartograf

Stăteam cu cotu'-nfipt în nemurire
Şi mă jucam cu-arşicul din femur,
Îmi jalonasem mersul prin neştire
Aici o geamandură, iar colo-un geamandur

Şi astfel, tolănit ca boschetarul,
Visam la ce nu îndrăznise nimeni,
Nici idiotul , nici panacotarul
Şi nici carâmbul cizmei fără pinteni

N-aveam permis ca să împuşc iluzii,
N-aveam curajul strâmb al ciorilor,
Aveam talent de-a desena confuzii
Şi-o hartă explicită a norilor …

E crud destinul stelei…

Mi-e sufletul cireaşă amăruie,
Mi-e pielea tare, coajă de gutuie,
Şi dorul mi-e tămâie în cățuie.
Mă cotropesc tăcerile hai-huie
Pe buze am gust searbăd de lămâie
E crud destinul stelei care suie
Lăsând în urmă trista cetațuie.
S-au ofilit şi florile din cuie
Ce mi-au străpuns tendoanele molâie
Făcându-mi trupul jalnică momâie.

Fals madrigal

Scriam ca melcul printre frunze moarte
cu ochiul sângelui uşor gălbui
epistole destinului hai-hui
cerând întruna nemuriri deşarte,
dulci mângâieri de-aripi de păsări cui.

Mi se zbăteau somonii prin artere
iar lacrima-mi fierbea bolborosind
sub peoapele întinse peste grind
săreau durerile coleoptere
lăcuste lacome din munții Pind

Nisipul cu cocoaşa-n dromaderi
frigea şopârle-n coajă de migdal
şi le ungea cu sosul din canal
servindu-le pe tavă la berberi
în timp ce eu cântam un madrigal.

Dacă mai scriu?

Dacă mai scriu?
Sigur că scriu
Dar scriu pe-o blană de sicriu
Hârtie nu mai am de mult
Dar scriu pe-o coală de tumult
Cu pana-mi înmuiată-n mir
Cu-argintăreli de patrafir
Şi cu dantele de iluzii
Din călimara cu confuzii.
Acum, pe scândură scriind,
Culcat pe burtă pe un grind,
Înşir la vorbe neştiute
Din dialecte omorâte
Despre tristețea mea şi-a ta
Şi despre viața scrisă-n stea,
Iar când greşesc, şterg c-o rindea !...

Faliment

Când m-am trezit eu
fluturele se prăbuşise sub greutatea culorilor de pe aripi,
era five o'clock tea şi tufele de rozmarin şi de izmă plângeau,
aşteptam vizita unui cămătar din familia Forsyte,
rămăsesem prieteni
din vremea vinului băut cu cristelnița,
pe atunci eram un pârlit căruia îi eşuaseră toate afacerile,
tocmai mă întorsesem din târg
unde nu vândusem
niciuna din hărțile cu Mările Sudului,
se auzea un țiuit sâcâitor şi prelung de samovar,
mi se slăbise puțin catargul din inimă,
era, mi-am zis eu, blestemul Nuñez de Balboa,
a urmat falimentul lamentabil
al business-ului cu cimitirul de scorpioni
şi am dat vina pe aşezarea de la piciorul podului,
nici cu entertainment-ul nu am făcut mare brânză,
găseam greu cranii pentru jocul de bowling
sau le găseam cu găvanele ochilor inegale,
atelierul de copârşee cu vâsle din lemn de cireş
l-am pierdut la arşice,
am încercat cu conservele din carne de măgar,
cu paie de suc făcute din flota mea de vase de sânge
totu-mi ieşea pe dos, al dracului ghinion,
îmi venea să mă reped la dressing
să-mi azvârl pe umăr cămaşa morții
rămasă de la tata şi să plec,
era însa un pic cam largă, aşa c-am renunțat;
după ce-am tăiat cu fuşfanțul două tipe sexoase

facând pe iluzionistul la circ
mi-am luat tălpăşița
într-o țară de unde nu puteam fi extrădat
şi unde am avut nefericita inspirație
de a mă aventura într-o mangrovă puturoasă,
mă gâdila cu rădăcinile sale adventive
încât muream de râs,
până când, într-o dimineață ploioasă,
am dat colțul de-a binelea,
lucru ce mi-a prilejuit apoi
petrecerea ocazionată de propria-mi înmormântare.